

Шайновъ. Знаешъ, Мишелъ: Говоря ти, а нѣщо ми стѣга гърдитъ.

Камбуровъ. Защо?

— Като се смисля на какъвъ рискъ се излагаме!

— Суха пола риба не яде.

— (Махва решително ржка) Хайде и този пжтъ — и край!

— Отрекълъ се вълкъ отъ пастърма!

— А трѣбва да туримъ край. Не ни прилича вече... Пъкъ и помисли: женитѣ ни — да имъ се ненарадвашъ, а ние!

— А бе, азъ се опитвахъ да свърша... И ужъ се зарека, пъкъ щомъ ми се педне... Старъ занаятъ...

— Не, не. Азъ мисля, че трѣбва да свършваме... Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Да и азъ бихъ казалъ сжщото. За това остави ми тая твоя приятелка този пжтъ... За се-тенъ пжтъ!

— Опитай се тогазъ. Азъ нѣмамъ нищо противъ. Но ако получишъ нѣкоя плѣсница — азъ не поемамъ отговорность.

— Добре де: ще я видя, що за бодлива крава е.

— Азъ ще я доведа. После ще обиколя да разбере какъ е приела твоитѣ ласки — и тогава ще ти кажа... И така: до виждане! Въ две минути е тукъ.

(излиза)

V

Михаилъ Шайновъ е самъ. — Отрекълъ се — вѣтъръ!.. Пъкъ тя като е тукъ, до като той дойде —